

JAK TO JEDE, MEDVĚDE

JIŘÍ KAHOUN

Medvídek jezdil na sněhovém kopečku. Seděl ve škopíku, odstrkoval se klackem a křičel:

— Jsem závodník! A šup dolů! Vylezl na kopeček a zase šup dolů! Škrabal se potřetí a mružel:

— Tohle není závod. To není žádný závod. Mrzelo ho, že se na něj nikdo nedívá. A najednou se ozvalo:

— Jak to jede, medvěde?

— Špatně, zabručel a rozhlížel se, kdo to mluví. Kolem byl jen sníh. — Kde je kdo? zeptal se.

— Tady, sněhulák.

— Kde? Nikde tě nevidím.

— Tady, povídá to ze sněhu. — Já nejsem ještě udělaný.

— Tak já tě udělám, řekl medvídek. — A budeš se dívat, jak jezdím jo?

— Já se dívám rád, povídá neudělaný sněhulák.

Medvídek začal válet velkou kouli. Pak druhou menší, hlavu a ruce. Z kamínků udělal oči, z klacíků nos a pus. Na hlavu posadil plechovku, do ruky zapíchl větev a měl sněhuláka.

— A teď se dívej! Nasedl do škopíku a zvrhl se. — A teď, dívej, dívej! ujížděl s kopečku. — A teď zatočím, podívej, a bác do sněhu. Sněhulák se díval a křičel:

— Jak to jede, medvěde?

— Dobře, smál se medvídek a válel se ve sněhu.